

Καὶ ἐπὶ μεγάλου δὲ δακτυλίου, διατηρουμένου κίου τοῦ παρέστησεν ἀκριβέστατα αὐτὸ τὸ εἶδος ἐν τινὶ πλούσιᾳ συλλογῇ, παρίσταται τὸ αὐτὸ γλυπτεῖον τῶν Ῥωδίων γλυπτῶν.

Νόμισμα Θυατειρητῶν.

πτικὸν ἔργον, ἀλλὰ ἡλλοιωμένον ὥπως οὖν ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, διὰ τὴν δυσκολίαν τῆς ἐργασίας καὶ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ τεχνίτου. Εἶναι δὲ τὸ ἐπόμενον

Δακτυλιδόλιθος.

Ἄτταλος ὁ Β'. ὠκοδόμησεν ἐν Κυζίκῳ πολυτελέστατον ναὸν εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς αὐτοῦ Ἀπολλωνίδος, καὶ κατεκόσμησεν αὐτὸν διαφόροις γλυφαῖς, σγέσιν ἐχοῦταις πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀνεγέρσεως. Οὕτως ἐπὶ δεκαεννέα κίωνων ἐγλύφεν ἐντὸς τοῦ πύλου αὐτῶν πίνακας παριστῶντας σκηνὰς οὐκ ἐκείνης καὶ ἀφοσιώσεως, ἐφ' ἑνὸς μὲν τὸν Ἡρακλῆα φέροντα τὴν Ἀλκμήνην εἰς τὰ Ἡλύσια, καὶ συνοικίζοντα αὐτὴν τῷ Ῥαδαμάνθαι, ἐφ' ἑτέρου δὲ τὸν Διόνυσον φέροντα τὴν Σαμέλην εἰς τὸν Ὀλυμπον, ἐπὶ τρίτου τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν φονεύοντας τὸν Πύθωνα, τὸν διώξαντα τὴν μητέρα αὐτῶν, ἐπ' ἄλλων τὸν Κλέοειν καὶ τὸν Βίτωνα, τὸν Ῥῶμον καὶ τὸν Ῥωμύλον, καὶ ἐφ' ἑνὸς τέλους τὸν Ζῆλον καὶ τὸν Ἀμφίονα, ἐκδικούντας τὴν μητέρα αὐτῶν Ἀντιόπην κατὰ τῶν ξηλοτύπων τῆς Δίρκης ἀνοσιουργιών. Τοὺς πίνακας τούτους, οἵτινες στηλοπινάκια ἐκλήθησαν, διότι τότε πρῶτον ἐφηρμόσθη ὁ τρόπος αὗτος τοῦ ἐγκατάκειν ἀνάγλυφα ἐντὸς τοῦ σώματος τῶν κίωνων, περιέγραψαν ποιητικῶς οἱ τότε ἐπιγραμματογράφοι, μεταξὺ δὲ τῶν ἑτέρων καὶ τὸν ἀφορῶντα τὴν τιμωρίαν τῆς Δίρκης. Οὕτως ἐνῶ ὁ θαυμαστὸς βωδὸς ἔμεινεν ἐνώπιον τοῦ λαμπροῦ πρωτοτύπου, ἡ κολακεία εἴρετο πρὸς περιγραφὴν καὶ ἔπαινον τοῦ ἀφανοῦς ἀντιγράφου τοὺς ἀκολουθοῦντας ὡραίους στίχους, σωζομένους ἐν τῇ Ἀνθολογίᾳ, ἐξ ὧν δ' ἀριδμήλως καταφαίνεται ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Περγᾶμου τῷ ὄντι ἐπὶ τοῦ στηλοπινά-

Ἀμφίον καὶ Ζῆθε, δύο σκυλακεῦματα, Δίρκην κτείνετε τὴν δ', ὀλέτιν μητέρος Ἀντιόπας, δέσμον ἦν πάρος εἶχε διὰ ξηλήμονα μῆνιν· νῦν δ' ἱκέτης αὐτῇ λίσσεται ἄδυσομένη.
Ἄγε, καὶ ἐκ ταύρου καθάπτειτε βίπλακα σειρῇ, ὅρρα δέμας σύρη τῆς δε κατὰ ξυλόχου.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

ΕΤΟΣ Ε' ΤΗΣ ΠΑΝΔΩΡΑΣ.

Ἀρχομένου ὅσον οὕτω τοῦ πέμπτου ἔτους τῆς Πανδώρας, κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ ἀναδράμωμεν ἐπὶ μικρὸν εἰς τὸ παρελθόν, ἵνα ἐξετάσωμεν ἐὰν καὶ κατὰ πόσον ἐξεπληρώσαμεν τὰς ὑποσχέσεις ἡμῶν.

Ὅτε ἐξεδώκαμεν τὸ 1849 ἔτος τὴν πρώτην ἡμῶν προκήρυξιν, ὑποσχέθημεν νὰ δημοσιεύωμεν τὰ ἑφεξῆς α'. Διηγήματα. β'. Περιηγήσεις. γ'. Πραγματείας περὶ κοινωνικῶν ζητημάτων. δ'. Τὰ περιεργότερα τῶν ἐπιστημῶν. ε'. Ἐφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις. ς'. Ἐπικρίσεις συγγραμμάτων καὶ ἀγγελίας. ζ'. Ποιήσεις, καὶ η'. Μυθιστορήματα.

Ἐὰν, στηριζόμενοι εἰς μόνας τὰς ἰδίας δυνάμεις, ἐδίδομεν τὰς ὑποσχέσεις ταύτας, ἠθέλημεν ἴσως ἀναγκασθῆναι νὰ ἐγκαταλείψωμεν ταχέως τὸ ἔργον ἡμῶν, τὸ ὅποιον, ἀναλαβόντες ἐπὶ σκοπῷ κοινῇ ὠφελείας, ἐπεθυμοῦμεν νὰ καταστήσωμεν ὅσον ἐνεστί διαρκέστερον. Χάρης ὅμως εἰς τὴν διανοητικὴν συνδρομὴν ἣν ἐχορήγησαν προθύμως πρὸς ἡμᾶς πολλοὶ τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος λογίων, ἐξαίρετως δὲ ὁ Κ. Π. Καλλιγὰς καὶ ὁ ἱατρός Κ. Ι. Δεκιγᾶλλας, καὶ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου Ν. Κωστίης, Π. Ἀργυρόπουλος, Ι. Σουτσοῦ, Πέτρος Παπαρρηγόπουλος, Σ. Κουμανούδης, Θ. Ὀρφανίδης καὶ Θ. Ἀρεντοῦλης, πρὸς οὓς πάντας κηρύττομεν δημοσίᾳ τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν, διηνύσαμεν τετραετίαν, προσθέντες μάλιστα διατριβὰς καὶ περὶ ἄλλων ἀντικειμένων. Οὕτω, κατὰ μὲν τὸ πρῶτον ἔτος ἐδημοσιεύσαμεν ἱκανὸν ἀριθμὸν βιογραφιῶν ὁμογενῶν καὶ ξένων ἀνδρῶν, καὶ ὀκτὸς ὀλίγας ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς πραγματείας, κατὰ δὲ τὸ δεύτερον ἐπεδόθημεν πρὸς τοῦτοις καὶ εἰς ἐρεῖνας ἀρχαιολογικὰς, φυσικὰς, καὶ ἄλλας φιλολογικὰς, καὶ κατὰ τὸ τρίτον καὶ τέταρτον ἐπλατύνσαμεν ἐτι μᾶλλον τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν ἡμῶν. Ταῦτα δὲ κοινοποιούντες, ἐρροντίσαμεν πάντοτε νὰ ἐξάπτωμεν τὸν πρὸς τὴν παιδείαν πόθον καὶ τὸν πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωτα τῶν ὁμαγενῶν, καὶ, εἰ καὶ ἀπέχοντες πολιτικῶν συζητήσεων, δὲν ὑπεκρύψαμεν, περιστά-